ARREST VAN HET HOF (Vierde kamer)
1 april 1987 *

In zaak 257/85,

C. Dufay, wonende te 92260 Fontenay-aux-Roses (Frankrijk), 19, rue Bovis Vilde, vertegenwoordigd en bijgestaan door S. Chaney, advocaat te 75004 Parijs, 19, boulevard Henri-IV, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. Schmitt, advocaat aldaar, 13, boulevard Royal,

verzoekster,

tegen

Europees Parlement, vertegenwoordigd door F. Pasetti-Bombardella, juridisch adviseur, en M. Peter, afdelingshoofd, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, 22, Côte d'Eich,

verweerder,

betreffende een beroep, strekkende tot veroordeling van het Europees Parlement tot a) uitbetaling van salaris over een aanvullende opzegtermijn van zeven maanden, b) herstel in categorie B, met schadeloosstelling, en c) betaling van schadevergoeding wegens het onverhoedse ontslag, verleend bij besluit van 15 oktober 1984 van de voorzitter van de Liberale en Democratische Fractie in het Europees Parlement,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Vierde kamer),

samengesteld als volgt: C. Kakouris, kamerpresident, T. Koopmans en G. C. Rodríguez Iglesias, rechters,

advocaat-generaal: J. L. da Cruz Vilaça
griffier: P. Heim

* Procestaal: Frans.

gezien het rapport ter terechtzitting en ten vervolge op de mondelinge behandeling op 27 november 1986,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 5 februari 1987,

het navolgende

Arrest

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 14 augustus 1985, heeft C. Dufay, tijdelijk functionaris in categorie C bij het Europees Parlement, die was tewerkgesteld bij de Liberale en Democratische Fractie te Parijs en die bij brief van 15 oktober 1984 is ontslagen met uitbetaling van salaris over een opzegtermijn van drie maanden, beroep ingesteld strekkende tot a) uitbetaling van salaris over een aanvullende opzegtermijn van zeven maanden, b) herstel in categorie B per 1 november 1980 alsof haar loopbaan normaal was verlopen, met alle daaraan verbonden rechtsgevolgen voor met name haar pensioenrechten, en c) betaling van schadevergoeding wegens het vóór en na haar ontslag gederfde salaris.

2 Verzoekster, van Franse nationaliteit, was door de Liberale en Democratische Fractie in het Europees Parlement te Parijs aangesteld als tijdelijk functionaris in de rang B 3. Bij aanvullende overeenkomst van 31 januari 1975 werd de aanwervingsovereenkomst voor bepaalde tijd van 1 juli 1973 omgezet in een overeenkomst voor onbepaalde tijd.

3 In april 1981 stelde de Liberale en Democratische Fractie verzoekster een wijziging van haar overeenkomst voor, inhoudende dat zij in categorie C 2 zou worden ingedeeld. Zij stemde hiermee in door de aanvullende overeenkomst van 7 april 1981 te ondertekenen, waarbij zij per 1 november 1980 werd heringedeeld. Verzoekster heeft het verschil in salaris tussen de rangen B 3, salaristrap 4, en C 2, salaristrap 5, terugbetaald.

4 Bij brief van 15 oktober 1984 van de voorzitter van de Liberale en Democratische Fractie ten slotte werd verzoeksters overeenkomst tegen 1 december 1984 opgezegd, met uitbetaling van salaris over een opzegtermijn van drie maanden.

5 Verzoekster stelt dat zij op 11 april 1985 bij het Europees Parlement een „verzoek" heeft ingediend, dat evenwel onbeantwoord is gebleven.

6 Voor een uitvoeriger uiteenzetting van de feiten, het procesverloop en de middelen en argumenten van partijen wordt verwezen naar het rapport ter terechtzitting. Deze elementen van het dossier worden hieronder slechts weergegeven voor zover dit voor de redenering van het Hof noodzakelijk is.

7 Aangezien het Europees Parlement primair tot niet-ontvankelijkheid van de vorderingen van het verzoekschrift heeft geconcludeerd, dienen in de eerste plaats deze excepties te worden onderzocht.

De ontvankelijkheid van de eerste vordering

8 Volgens het Europees Parlement vormt het ontslagbesluit, dat op 1 december 1984 van kracht werd, het voor verzoekster bezwarende besluit. Uiterlijk op die datum dus zou de termijn van drie maanden voor het indienen van een klacht zijn ingegaan, zulks overeenkomstig artikel 90, paragraaf 2, Ambtenarenstatuut, dat van overeenkomstige toepassing is op tijdelijke functionarissen krachtens artikel 46 van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen (hierna: de Regeling). De klacht werd evenwel eerst op 11 april 1985 ingediend, toen de termijn van drie maanden reeds verstreken was, zodat dit onderdeel van het beroep niet-ontvankelijk zou zijn.

9 Verzoekster betoogt in de eerste plaats dat de betrokken termijn haar niet kan worden tegengeworpen omdat hij in strijd zou zijn met artikel 6 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens.

10 Dit argument faalt. Het in voormelde bepaling van het Europees Verdrag van de rechten van de mens neergelegde en in de communautaire rechtsorde erkende beginsel, dat eenieder recht heeft op een eerlijk proces, staat niet eraan in de weg, dat voor het instellen van een rechtsvordering een termijn wordt gesteld.

11 In de tweede plaats meent verzoekster te zijn gediscrimineerd ten opzichte van andere werknemers die in Frankrijk werken, aangezien deze krachtens het Franse recht over een langere klachttermijn beschikken.

12 In dit verband moet worden opgemerkt dat verzoekster is aangesteld volgens de voorwaarden van de Regeling, zoals uitdrukkelijk in haar aanwervingsovereenkomst van 1 augustus 1973 is vermeld. De arbeidsrelatie van tijdelijke functionarissen wordt bij uitsluiting beheerst door de Regeling in samenhang met het Ambtenarenstatuut waarnaar zij in artikel 46 verwijst voor wat de rechtsmiddelen betreft.

13 Voorts kan geen discriminatie worden gezien in het feit dat in het land van hun tewerkstelling functionarissen van de Gemeenschappen onderworpen zijn aan een regeling van gemeenschapsrecht en de andere werknemers niet.

14 Uit het voorgaande volgt dat de eerste vordering van het verzoekschrift niet-ontvankelijk is.

De ontvankelijkheid van de tweede vordering

15 Het Europees Parlement voert aan dat deze vordering niet-ontvankelijk is, omdat zij eveneens te laat is ingesteld. Het voor verzoekster bezwarende besluit, te weten haar indeling in categorie C, was haar immers sedert 7 april 1981 bekend, toen zij de aanvullende overeenkomst ondertekende. Door die aanvullende overeenkomst te ondertekenen, zou verzoekster bovendien haar indeling in categorie C hebben aanvaard.

16 Verzoekster voert wederom aan dat de termijnen van het Ambtenarenstatuut haar niet kunnen worden tegengeworpen.

17 Los van de vraag of een beroep tot nietigverklaring krachtens de artikelen 179 EEG-Verdrag en 91 Ambtenarenstatuut ontvankelijk is wanneer het niet tegen een eenzijdige handeling van een instelling is gericht, maar tegen een overeenkomst tussen deze laatste en verzoekster, moet worden opgemerkt, dat de tweede vordering in casu hoe dan ook te laat is ingesteld. Het argument, dat verzoekster slechts

de keuze zou hebben gehad tussen ontslag te nemen en het aanvaarden van haar herindeling, neemt niet weg dat het beroep te laat is ingesteld.

18 Mitsdien is ook de tweede vordering van het verzoekschrift niet-ontvankelijk.

De ontvankelijkheid van de derde vordering

19 Met betrekking tot de vordering tot vergoeding van de schade die verzoekster ten gevolge van haar ontslag zou hebben geleden, betoogt het Europees Parlement dat deze vordering uitgaat van de onwettigheid van het ontslagbesluit. Volgens 's Hofs rechtspraak echter zouden voor een beroep tot schadevergoeding, gebaseerd op de onwettigheid van het besluit dat de schade heeft veroorzaakt, de termijnen van artikel 90 Ambtenarenstatuut evenzeer gelden als voor een beroep tot nietigverklaring.

20 Ook hiertegen voert verzoekster aan, dat de termijnen van het Ambtenarenstatuut op haar niet van toepassing zijn. Zij verzoekt om toepassing van Frans recht, ten einde te voorzien in het rechtsvacuüm dat zou bestaan in het ontbreken van een schadeloosstelling voor het geval dat onder de Regeling vallende functionarissen worden ontslagen of gedwongen worden ontslag te nemen.

21 Volgens vaste rechtspraak van het Hof zijn op beroepen krachtens artikel 179 EEG-Verdrag, volgens hetwelk het Hof bevoegd is uitspraak te doen in geschillen tussen de Gemeenschap en haar personeelsleden, de termijnen van de artikelen 90 en 91 Ambtenarenstatuut van toepassing.

22 In casu vindt het door verzoekster gestelde nadeel zijn oorsprong in twee handelingen, te weten haar herindeling bij de aanvullende overeenkomst van 7 april 1981 en haar ontslag, waarvan de wettigheid met de twee eerste vorderingen van het verzoekschrift wordt bestreden.

23 Zoals bij de beoordeling van de twee voorgaande vorderingen van het verzoekschrift is vastgesteld, heeft verzoekster zich niet aan de in het Ambtenarenstatuut voorziene termijnen gehouden om deze bezwarende besluiten aan te vechten. Bijgevolg moet ook de vordering tot schadevergoeding worden afgewezen, omdat zij te laat is ingesteld.

24 Uit het voorgaande volgt, dat het beroep in zijn geheel niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Kosten

25 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Vierde kamer),

rechtdoende:

1) Verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

2) Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

Kakouris Koopmans Rodríguez Iglesias

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 1 april 1987.

De griffier
P. Heim

De president van de Vierde kamer
C. Kakouris